

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου, ἀριθ. 39.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΕΤΟΣ Ι' — ΑΡΙΘ. 477

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΑΝΙΗΛ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ ΚΑΙ Π ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΑΥΤΟΥ (1791) ὑπὸ Ἀντ. Μηλιαράκη.

Η ΜΙΚΡΑ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνου.

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΔΙΩΡΥΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΑΣ ΟΡΦΗΣ, διήγημα.

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΑΘΟΝΗΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ἰταλοῦ Paolo Mantegazza.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Φιλολογικὴ συζήτηςις ἀνεφύη μεταξὺ τοῦ ποιητοῦ τῆς Θεοδώρας Σαρδοῦ καὶ τοῦ ἀρχαιολόγου Darcel ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀκρίβειας τοῦ ἐν τῷ δράματι τῆς Θεοδώρας διακόσμου. Ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Καλῶν τεχνῶν ἐδημοσίευσεν ὁ Darcel τὰς παρατηρήσεις του, εἰς αἷς ἀπήντησεν ὁ Σαρδὸς, ἀνταπρίστας δὲ ὁ εὐρυμαθὴς ἀρχαιολόγος. Αἱ κυριώτεραι τῶν ἀμφισβητούμενων λεπτομερειῶν, περὶ τὰς ὁποίας περιστράφη ὁ ἀγὼν εἶνε αἱ ἑξῆς: Ὁ χρωματισμὸς τῶν ὕλων τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, κατὰ τὸν Darcel, δὲν ἦσαν γνωσταὶ τοιαῦται ὕλοι. Ὁ νῦν ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὅστις κατὰ τὸν Σαρδὸς, δὲν εἶνε ἡ Ἁγία Σοφία, τὴν ὁποίαν ὠκοδόμησεν ὁ Ἰουστινιανὸς μετὰ τὴν στάσιν, διότι κατεστράφη αὕτη ἐν μέρει ὑπὸ σεισμοῦ. Κατὰ τὸν κ. Darcel τοῦτο εἶνε πλάνη, διότι μόνον ὁ θόλος τοῦ ναοῦ εἶχε συντριβῆ ἔκ τοῦ σεισμοῦ, ἀνεγερθεὶς βραδύτερον. Τρίτῃ ἀμφισβήτησις εἶνε ἡ ἀκρίβεια τῶν ἐνδυμάτων ἐν τῷ δράματι, καὶ τετάρτῃ ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἡ αὐτοκράτειρα τρώγει ἐν τῇ σκηνῇ διὰ πηρουσίου. Ἀλλὰ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγει ὁ κ. Darcel, καὶ ἡ Θεοδώρα καὶ οἱ ὑπῆκοοι αὐτῆς, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πένητες, ἔτρωγον διὰ τῶν δακτύλων, ἢ τῇ βοηθείᾳ ἐνδὸς μαχαίριου, μέχρι τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, ὡς πράττουσιν ἔτι ἐν Ἀνατολῇ.

— Γνωστὸν ὅτι διάφοροι δοκεῖσαι ὑπάρχουσι περὶ τοῦ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ Ἰσραήλ τοῦ Ἰσραήλ. οἱ μὲν ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε τεμάχια μακροῦ ποιήματος, οἱ δὲ ἀνερήσκουσιν εἰς αὐτὰ τὰ λείψανα δράματος, ὅπερ πιθανώτερον ἢ το διηρημένον εἰς ἐπτὰ πράξεις. Τὸ Ἰσραήλ Ἰσραήλ εἶνε τὸ διασημότερον τῶν μερῶν τῆς Βίβλου, ἐνθουσιάζαν κατὰ καιροὺς τοὺς ποιητὰς ἑνεκα τοῦ ἐν αὐτῷ πάθους, καὶ ὑπὸ πολλῶν πολλὰχὼς ἐρμηνοεύθην. Πρό τινος ἐν τινι φιλολογικῷ κέντρῳ τῶν Παρισίων ὁ γάλλος ποιητὴς Ἰωάννης Αἰκάρ ἀνέγνω ἐλευθερὰν ἑμμετρον μεταφράσιν τοῦ Ἰσραήλ Ἰσραήλ ἡτις ἐκρίθη λίαν ἐπιτυχῆς. Τῆς μεταφράσεως τοῦ ὁ ποιητὴς προέταξεν εἰσαγωγὴν, ἐν ᾗ κρίνει τὸ Ἰσραήλ Ἰσραήλ ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν Ἰσραήλ τοῦ ἔρωτος, τὸ τέλειον ποίημα τοῦ πάθους, ὡς δυοῖν ἁνακατασκευῆς συντεθειμένη. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως λαβὼν τὸν λόγον ὁ Ρενάν, ὅστις πρὸ εἰκοσαετίας ἐδημοσίευσεν μελέτην ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ τεμαχίου τῆς Βίβλου, συνεχάρη τῷ ποιητῇ, καὶ λεπτῶς διηρμήνευσεν τὰ κάλλη τῆς μεταφράσεως τοῦ.

Παρ' ἡμῖν πρὸ δεκαεκαετίας ἑμμετρον εἰς ἰάμβους παράφρασιν, ὑπὸ μορφῇ δραματικῆν, ἐδημοσίευσεν ὁ ἡμέτερος Δημήτριος Παπαρηγόπουλος.

— Ἐσχάτως ἐτελέσθησαν ἐν Παρίσις πανηγυρικῶς αἱ ἐξετάσεις τοῦ σχολείου τῶν νέων τυφλῶν, τοῦ διατηρουμένου ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρίας πρὸς ἀρωγὴν τῶν τυφλῶν. Διπλοῦν σκοπὸν ἀκολουθεῖ ἡ ἐν λόγῳ Ἑταιρία, θεραπεύουσα τοὺς ἐπιδεκτικούς θεραπείας, καὶ ἐκπαίδευουσα τοὺς ἀνεπίδεκτους ἰατρικῆς τυφλοῦς, εἰς οὓς παρέχει ἐπαγγέλματι, ὅπως κερδίζουσι μετρίως, ἀλλὰ τιμῶς, τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Πρὸς τοῦτο ἡ Ἑταιρία συνέστησε σχολὴν τῶν παιδῶν, ἐν ᾗ δι-

δασκαλία παρέχεται ὑπὸ καθηγητῶν τυφλῶν καὶ μὴ. Ἐν ταῖς περὶ ὧν ὁ λόγος ἐξετάσεις κατεδείχθη ἡ ἐκ τῆς διδασκαλίας ὠφέλεια. Τὰ παιδιά ἀπήντησαν ἀπαιτήτως εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ τῆς γραμματικῆς, τῆς ἀριθμητικῆς, τοῦ μετρίου συστήματος. Μόλις ἤκουον τὴν ἐρώτησιν, ἔσειον ζωηρῶς τὰς χεῖράς των, ἐκτινύμενα τὴν τιμὴν νὰ ἀπαντήσωσιν εἰς ταύτην. Ἐξητάσθησαν πρὸς τοὺς εἰς τὴν διάγνωσιν μέτρων χωρητικότητος, βάρους, καὶ ἄλλων ἀντικειμένων, τῶν ὁποίων ἐμάντευον τὴν ἀξίαν διὰ τῆς ἀφῆς. Τέλος ἐξητάσθησαν εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας περιφέροντα τὰς χεῖράς των ἐπὶ ἀναγλύπτου χάρτου τῆς Γαλλίας καὶ Εὐρώπης, περιέγραφον ἀδιστακτικῶς τὸ σχῆμα ὁρισμένων χωρῶν, καὶ ἐδείκνυν τὰ ὀνόματα τῶν ποταμῶν, τῶν πόλεων κλπ. Τὰ τυφλὰ παιδιά διδάσκονται προσεῖς ἀπὸ τοῦ δεκάτου μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας των χειροτεχνικήν τινα ἐργασίαν, πρὸς δὲ καὶ μουσικὴν.

— Κατὰ τὴν ἄρτι δημοσιευθεῖσαν στατιστικὴν τῆς στοιχειώδους ἐν Ἰταλίᾳ παιδείσεως, ὁ ἀριθμὸς τῶν δημοτικῶν σχολείων, δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν, ἀνέρχεται εἰς 2,516, περιλαμβάνοντα 243,972 μαθητὰς, 1230 διδασκάλους καὶ 1060 διδασκαλίτσας. Προκαταρκτικὰ σχολεῖα ἀριθμοῦνται 47,220 καὶ μαθητὰ ἐν αὐτοῖς ἄρρενες μὲν 1,053,917, θήλειαι δὲ 922,218. Αἱ ἐσπεριναὶ σχολαὶ περιλαμβάνουσιν 248,012 μαθητὰς καὶ τὰ Κυριακὰ σχολεῖα 122,107. Υἱὰ ἄρρενων 77 ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια θηλέων, ἐν οἷς φοιτοῦσι 3,559 κοράσια, 111 πρότυπα σχολεῖα καὶ διδασκαλεῖα, περιλαμβάνοντα 8,231 μαθητὰς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτοῖς φοιτῶντων ὑπερεπιπλασιάζει ἀπὸ τοῦ 1861.

— Ὁ ὁμογενὴς κ. Ἰω. Βελουδῆς, ἑφορος τῆς ἐν Βενετίᾳ Μαριτανῆς Βιβλιοθήκης, μετὰ 43 ἐτῶν υπηρεσίαν, ἀπεχώρησε τῆς θέσεώς του.

— Ὑπὸ τοῦ ἐν Λονδίνῳ κ. Ἀλεξάνδρου Σ. Κάσδαγλη μεταφρασθὲν εἰς δακτυλικούς ἐξαμέτρους καὶ ἐν καθαρῶν συγγραμμάτων ἐξεδόθη τὸ Α'. Βιβλίον τοῦ « Ἀπολεσθέντος Παράδεισου » τοῦ Μίλτωνος. Τοῦ ἐν λόγῳ τεύχους ἡ πολυτελεστάτη εἰς μέγα σχῆμα ἑκδοσις ἐγένετο ἐν Λειψίᾳ, περιλαμβάνει δὲ καὶ εἰκόνας, ληφθεῖσας ἐκ τῶν πρωτοτύπων πλακῶν τοῦ Gustave Doré. Ἡ ἑκδοσις τοῦ ὅλου ἔργου θέλει ἐξακολουθήσει περιοδικῶς εἰς δώδεκα τεύχη, τοῦ ὅλου ποιήματος συγγεμένον, ὡς γνωστὸν, ἐκ δώδεκα βιβλίων αἱ εἰκόνας, αἷτινες θὰ κοσμήσωσι τὸ ὅλον ποίημα, εἶνε πενήτηντα τὸν ἀριθμὸν. Ὁ μεταφραστὴς ἐπιχειρῶν τὴν ἰδίαν δαπάνην ἐκδοσὶν τοῦ ἔργου του, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπωφεληθῇ ὅλων τῶν μέσων, ὅσα παρέχει ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ διαμονὴ του, ὅπως σὺν τῇ μεταφράσει καὶ ἡ ἑκδοσις καταστή ἐράμιλλος κατὰ τὸν πλοῦτον πρὸς τὰς ἐν Εὐρώπῃ πολυτελεῖς ἐκδόσεις τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Μίλτωνος.

Ἡ τιμὴ ἐκάστου τεύχους ὀρίζεται εἰς φράγκα 2 1/2 εἰς χρυσόν, πληρωτέα ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τοῦ βιβλίου. Ἡ παραλαβὴ τοῦ πρώτου τεύχους συνεπάγεται τὴν υποχρέωσιν τῆς κατὰ περιόδους παραδοχῆς καὶ πληρωμῆς τοῦ ὅλου συγγράμματος παρὰ τὸν παραλαμβάνοντα τὸ πρῶτον τεῦχος.

— Ἐξεδόθη τὸ Καταστατικὸν τῆς πρὸ τινος συσταθείσης Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, τῆς ὁποίας σκοπός, ὡς γνωστὸν, εἶνε ἡ περισυναγωγὴ καὶ διαφύλαξις τῶν ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀλλαχὺ εὐρισκομένων ἐπὶ λειψάνων τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιότητος, ὧν ἡ διάσωσις καὶ μελέτη συμβάλλουσι πρὸς διαφώτισιν αἷς πατρῴας ἱστορίας καὶ τέχνης.

— Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τὸν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητῶν τῶν μαθηματικῶν κ. Ι. Ν. Κατρίδανη σπουδαία πραγματεία ὑπὸ τὸν τίτλον « Flächenenerzeugung durch Krümmungslinien », ὡς καὶ ὁ ἐνκατήριος λόγος αὐτοῦ, ἀναλαμβάνοντος τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διδασκαλίαν.

— Ὁ κ. Ἰω. Ἀνάργυρος, καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν, ἐδημοσίευσεν ἀντεπίκρισιν τῶν κριθέντων περὶ τῆς εἰς τὸν βιβλίων ἀγῶνα υποβλήθεισης Τριγωνομετρίας του.

— Ἀγγέλλεται παρὰ τοῦ κ. Αἰδίου Ταλάσου ἡ προσεχὴς ἑκδοσις ἐν Κωνσταντινουπόλει γαλλικοῦ περιοδικοῦ, φιλολογικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀγατολίκην

Ἐπιθεώρησις. Ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν συντακτῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα γνωστῶν ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ δημοσίῳ συγγραφῶν, οἳ εἰσὶν οἱ κ. κ. **Τούλιος Κλαρεττῆ, Ἀρσένιος Οὐσσάι, Πέτρος Βερών, Προυδὸν κτλ.** **Ἡ Ἀνατολικὴ ἐπιθεώρησις** θὰ διαιρηθῇ εἰς δύο μέρη, ἐξ ὧν τὸ μὲν θὰ περιέχῃ μελέτας περὶ τῆς ἀνατολικῆς φιλολογίας καὶ ἰδίως περὶ τῆς φιλολογίας τῆς Τουρκίας, Ἑλλάδος, Περσίας καὶ Ἀραβίας, τὸ δὲ δεύτερον μελέτας περὶ τῶν συγγρόνων γάλλων συγγραφέων καὶ ἀνταποκρίσεις ἐκ Παρισιῶν.

Κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῶν σχολείων τῆς ἐν Ἀλεξανδρίᾳ Ἑλληνικῆς Κοινότητος, τελεσθεῖσαν τῇ 30 Ἰανουαρίου, ὁ εὐπαίδευτος διευθυντὴς τοῦ αὐτοῦ: Ἑλληνικοῦ Λυκείου κ. Δ. Δημ. Βενετοκλῆς ἀπήγγειλε λόγον «περὶ τῶν καθήκοντων τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς», ἐπιτυχὸς καὶ μετὰ καλλιτελείας ἀναπτύξας τὸ σπουδαῖον τοῦτο παιδαγωγικὸν θέμα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Τὸ τμήμα τῶν καλῶν τεχνῶν

ἐπιθυμοῦν νὰ συντελέσῃ ἅψ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἀπανταχοῦ ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, ἅψ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθητικῶς παρὰ τοῖς πολλοῖς, ἀπερῶσιν ἐκ τῶν ἐνόντων τὴν συγκρότησιν ἑλληνικῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως γεννησόμενης ἐν Ἀθήναις.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη θέλει περιλαμβάνει ἔργα καλλιτεχνῶν ἐν Ἑλλάδι ἀποκατεστημένων καὶ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἑλλήνων καλλιτεχνῶν.

Διάφορα τμήματα τῆς ἐκθέσεως κατὰ τὰ εἶδη τῆς καλλιτεχνίας, ὅτινα περιλαμβάνουσιν, ἔσονται τὰ ἐξῆς:

ΓΡΑΦΙΚΗ (ἐλασιγραφία, ὕδρογραφία, ἰχθυογραφία, μικρογραφία).

ΓΑΥΠΤΙΚΗ (περιλαμβανομένης καὶ τῆς ξυλογλυπτικῆς).

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ.

ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑ, ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑ, ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἐναρξίς τῆς ἐκθέσεως γενήσεται τὴν 21 προσεχούσης Ἀπριλίου, ἡ διάρκεια δ' αὐτῆς ὀρίζεται δεκαπενθήμερος.

Ἐκθέματα γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου.

Τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς καὶ παραλαβῆς τῶν ἐκθεμάτων ἐπιβαρύνονται τοὺς ἐκθέτας.

Οἱ ἐκθέται παρκαλοῦνται νὰ σημειώσιν τοὺς τίτλους τῶν ἐκτιθεμένων ἔργων, προστιθέντες καὶ τὴν ἀξίαν ἐκείνων, ὅσα εἶνε πρὸς πώλησιν.

Πᾶσα αἰτήσις πληροφορίας σχετιζομένης πρὸς τὴν ἐκθεσιν ἀπευθύνεται πρὸς τὸν γραμματεῖα τοῦ τμήματος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15 Φεβρουαρίου 1885.

Ὁ πρόεδρος Ὁ γραμματεὺς

Μ. ΜΕΛΑΣ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Διατριβὴ περὶ ἀτόνου καὶ ἀπνευματίστου γραφῆς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Ν. Β. Φαρδῦ τοῦ Σαμάθρακος. Ἐν Μασσαλίᾳ. Τύποις Barlatier — Feissart père et fils. 1884. Σελ. α' — ι' καὶ 1—21.

Εἰς τὰς μέχρι τοῦδε ἐκδοθείσας μελέτας περὶ τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης, δυνάμεθα νὰ κατετάξωμεν καὶ τὴν προκειμένην, δι' ἧς ἀποπειρᾶται ὁ γράψας νὰ παραστήσῃ ὅτι ἡ ἀποβολὴ τῶν τόνων καὶ τῶν πνευματῶν ἀπὸ τῶν λέξεων τῆς ἑλληνικῆς θέλει συντελέσει εἰς τὴν εὐκολοτέραν αὐτῆς ἐκμάθησιν, ἀφαιρουμένης διὰ τῆς παραλείψεως αὐτῶν μίξις δυσκολίας ἐκ τῶν παρεμβαλλομένων πολλῶν ἄλλων εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης ταύτης.

Ἡ προαίρεσις ἐν γένει, ἐξ ἧς ὠρμήθη ὁ γράψας, τοῦ νὰ ὑποδείξῃ διευκολύνειν τινὰ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἑλληνικῆς, εἶνε ἀγαθὴ, δὲν ἐπιτυγχάνει ὅμως τοῦ σκοποῦ τοῦ παντάπασιν εἰς τὸ μέρος ἐνθα ὑποδεικνύει αὐτήν. Ἡ γνώμη τοῦ κ. Φαρδῦ δὲν εἶνε νέα. Ὑπῆρξαν πρὸ αὐτοῦ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐκατοντῆτηρδα λόγοι: Ἑλληνες, διδασκαλοὶ τοῦ γένους, οἵτινες ἐξέφερον τοιαύτην γνώμην, πρόθεσαν μάλιστα οὗτοι καὶ πολὺ περαιτέρω, θελήσαντες νὰ καταργήσωσιν ἐν γένει τὴν ὀρθογραφίαν τῶν λέξεων μετὰ τῶν πνευματῶν. Ἐθεώρησαν οὗτοι ὅτι αἱ λέξεις καθίστανται γνωσταὶ διὰ τοῦ ἤχου

μόνον καὶ ἐπομένως ἐξήγησαν ν' ἀποσκορακίσωσιν ἐκ τοῦ ἀλφαβήτου τὸ υ καὶ τὸ η καὶ τὸ ω καὶ τὰς διφθόγγους οι, υι, ει καὶ αι, ἀλλ' ἡ γνώμη των δὲν ἐγένετο ἀσπαστή, δι' οὗς λόγους δὲν εἶνε ἐνταῦθα ὁ τόπος ν' ἀναφέρωμεν, καὶ οὗς ἄλλως ἐκαστος ἐννοεῖ.

Πλανᾶται δὲ ὁ κ. Φ. νομίζων ὅτι ἡ δυσκολία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἔγκειται μόνον καὶ μόνον ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ τῶν λέξεων· ἡ δυσκολία ἔγκειται ἐν γένει εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν, ἥτις καὶ μόνη χρησιμεύει, ὡς ἔχει παρ' ἡμῖν ἡ διδασκαλία τῆς γλώσσης, εἰς τὴν σπουδὴν τῆς νέας, ἡ ἐκμάθησις δὲ τῆς ἀρχαίας, ὡς ὁμολογεῖ ἐν τῷ συλλαβίῳ τοῦ κ. Φαρδῦ, ὁμολογουμένως καταναλίσκει χρόνον πολὺν, ὅστις ἥδυνάτο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀπόκτησιν ἄλλων γνώσεων πρακτικῶν, χρησίμων εἰς τὸν βίον. Τὸ πρᾶγμα δύναται μόνον νὰ διορθωθῇ ἐν μεταβολῇ τὸ σύστημα τῆς διδασκαλίας καὶ ὁ τρόπος καὶ ἡ μέθοδος ἐν γένει. Πᾶσα δὲ μεταβολὴ τῆς ὀρθογραφίας οὐδὲ πρέπουσα εἶνε οὐδὲ κατορθωτὴ, οὐδὲ προσβέβηκεν κέρδος τι καὶ εὐκόλυν ἐν τὴν σπουδῇ τῆς γλώσσης.

Διὰ ταῦτα δὲν σημειοῦμέν τι πλεότερον περὶ τοῦ συλλαβίου τούτου, καὶ τῆς ιδιορρυθμίου γνώμης τοῦ γράψαντος αὐτό, ὅστις, ὡς ἐν τέλει γράφει, εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν ἐπιχειρημάτων του μετεχειρίσθη τὸν «ἀπλουστατον τροπον του σκεπτεσθαι». Εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι ἂν μετεχειρίζετο τὸν ἐμβριθέστερον καὶ σπουδαιότερον, δὲν ἤθελε προβῇ εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ συλλαβίου του.

Δ*

Νέα Ἀριθμητικὴ πρὸς χρῆσιν τῶν ἑλληνοπαίδων ὑπὸ Δημ. Σ. Ζαλοῦχου, καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν. Βιβλίον πρῶτον, περιλαμβανούσα τὰς τέσσαρας πράξεις τῶν ἀκεραίων καὶ δεκαδικῶν ἀριθμῶν καὶ τὸ μετρικὸν σύστημα μετὰ 430 προβλημάτων καὶ γυμνασμάτων. Δαπάνη Α. Σ. Ἀγαπητοῦ. Ἐν Πάτραις, 1884. Σελ. 242.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

15 Φεβρουαρίου, Παρασκευή.

Ἀναλαμβάνομεν τὸ νῆμα τῆς ἐδομαδιαίας λογοδοσίας μας ἐξ οὗ σημείου καταλίπομεν αὐτὴν τὴν παρελθούσαν Παρascευῇ. Καὶ τὸ σημεῖον ἦτο κρίσιμον, ἀφοῦ ἡ κρίσις ἡ πολιτικὴ παρετείνετο, παρατείνουσα συνάμα τὰς ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐπιδείξεις, τὰς ἐν ταῖς αἰθούσαις διασκέψεις, τὰς εἰκασίας, καὶ τὴν ἀβεβαιότητα. Πανταχῇ φῆμαι ἐκυκλοφόρουσαν, αἰματοχυσία· ἡπειλοῦντο, πολιτορκίαι, ἔξοδοι καὶ ἀλώσεις προεγύρουντο, οἱ πολῖται προσέβλεπον δυσπίστως ἀλλήλους καθ' ὅδον, καὶ τὸ φαιδρὸν «τί ἔχει νὰ γείνη», ὅπερ ἀπεπειράθησαν τινες νὰ καθιερώσωσιν ὡς λόγιον εἰς τὰς ἐφετινὰς ἀποκρῶς, ἡκούετο ὑπὸ πάντῃ ἀλλοίαν ἔποψιν ἀνησύχου προσδοκίας. Ἀλλ' ἤρκεσε νὰ καταστῇ πᾶσαν ὑπερβάσαν ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῶν πολιτικῶν φρονημάτων καὶ χιμαρικοῦς νὰ ἀποδείξῃ τοὺς φόβους καὶ τὰς προσδοκίας ἡ ἀνὰ τὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς πρωτευούσης ἐπιβλητικὴ παρουσία τοῦ στρατοῦ. Καὶ ἐτέθη μὲν ἀναξιοπαθὴς ἡ πόλις πᾶσα ὑπὸ στρατιωτικὴν ἐπιτήρησιν, ὡς ὑποπτος, καὶ ἐθεωρήθη ὑπὸ τινῶν μὲν ἐγκληματικὸν τὸ μέτρον, ὑπὸ τινῶν δὲ μάταιον, ἀλλ' ἦσαν καὶ οἱ εἰς αὐτὸ ἀποδίδοντες τὴν ὅλως ἀκίνδυνον καὶ πανηγυρικὴν ιδιότητα τῶν ἐπιδείξεων τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς. Βεβαίως εὐχρῆς ἔργον ἤθελεν εἶναι ἡ παράταξις τῆς ἐθνικῆς δυνάμεως εἰς σοβαρῆς περιστάσεις καὶ διὰ φιλοτιμοτέρους ἀγῶνας· ἀλλὰ τὴν ιδέαν τῆς τάξεως ἐξεπροσώπει αὕτη. Ὅταν τὸ παιδίον ἐξακολουθῇ ἀτακτοῦν καὶ μὴ προσέχον εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ νοουσίας τῆς μητρὸς, ἡ φρόνησις ἐπιβάλλει τέλος εἰς ταύτην νὰ μεταμορφωθῇ πρὸς στυγμὴν εἰς τὸν παροικιῶδη ἀράπην, ὅπως διὰ τοῦ φόβου κατασιγᾷ τὸ θορυβῶν τέκνον.

Καὶ οὕτως ἡ διαδήλωσις τῆς Παρασκευῆς περιελάμβανεν εὐάριθμον, ἀλλ' ἀξίαν λόγου ὁπωσδήποτε δημόγιον ἀμαθρομούντων, κατὰ δύο τινὰ μόνον ἐντελεστέρα καὶ ζωηροτέρα τῶν πρὸ αὐτῆς κατὰ τὴν κατάρτισιν τῆς μουσικῆς ὀρχήστρας προσφορώτερον πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἀρμονίας, καὶ κατὰ τὴν πληθύν τῶν σημητιῶν, τῶν πλείεστων ἐκφραστικῶς ἐνεπιγράφων.

Αἱ σημαῖαι τῶν συντεχνιῶν ἐνθυμίζουσι τὰ τηλεγραφημάτων τῶν ἐπαρχιῶν, τὰ ὅποια τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπλή-